

STILLE ZATERDAG

door D. v. d. Stoep

Wij staan tussen de dagen. De laatste woorden van den Heiland zijn weggestorven en hebben een ontzaglijke stilte in het heelal achtergelaten. De vreselijke beroering in de natuur heeft zich gelegd en het licht van de dag daalt stil en vlak op de aarde neer en geeft haar het aanzien van elke andere dag. De sabbath staat in de rustige straten van Jeruzalem en als een angstige droom rust het gebeuren van de bange Vrijdag in de harten der Joden. Degenen, die den lijdenden Nazarener gehoord hebben, knijpen hun onrust langzaam dood en kijken gerustgesteld naar het dagelicht, dat traag en nuchter door de vensters sijpelt. De krijgsknechten van den Stadhouder zetten zich met bravour over het angstig terugdenken heen en spelen, met vloekende grappen over den bleken Jezus, hun dobbelspel. De priesters van de tempel vertellen aan hun bekenden het recente geval van den krankzinnigen Judas, die het bloedgeld met een woest gebaar in de tempel smeedt,

zodat de geldstukken rinkelend wegrolden, waarna de ongelukkige zichzelf de dood in joeg en op de rotsen te pletter viel. Ergens in de eenzaamheid zit de bedroefde Petrus, terwijl de ogen van zijn Meester branden in zijn ziel en een overstelpend berouw door hem henengolft. Met ogen, waarin geen tranen meer over zijn, zitten de vrome vrouwen, in grote verslagenheid, bijeen en spreken met moede stem over de laatste zorgen aan het lichaam van den boven alles Dierbare. Stil en bedrukt zijn de discipelen bijeen gekomen om nog eens te spreken over de vreselijke slag, die op hen gevallen is en; met vlagen van hoop, herinneren zij zich de woorden van Jezus, die op zijn einde duiden. De kruisen zijn weggehaald en liggen schots en scheef in hun bergplaats. In de hof van Arimatea spelen de vlinders in de zonneschijn rondom het graf van den Heiland en de bloemen heffen hun kopjes op naar het licht. De warmte hangt sidderend over de velden en een lome Sabbaths-

rust, waarin slechts traag en gedempt, verre geluiden vermogen door te dringen, heeft zich over alle dingen gelegd. De spanning van de Vrijdag is hevig neergestort en schijnt nu langzaam weg te ebben op de golven van de tijd. Maar wij staan tussen de dagen. De laatste schreeuw van den Heiland, heeft een immense stilte teweeg gebracht in het ontzagwekkend bewogen heelal, waarin thans, boven de lome Sabbathsrust, een felle aandacht wacht op de schallende triomf van den Heiland, wiens onbewogen lichaam rust in het graf. De aarde kromp kreunend ineen toen de Zoon van God de wereldschuld boette aan het vervloekte hout en de zon verborg haar aangezicht, bij het gedreun der elementen. Toen was het volbracht en een suizende stilte ving aan; een stilte ademloos van verwachting, totdat luid de schallende jubel van de Paasmorgen losbreekt over de aarde. De steen is afgewenteld. De Heer is waarlijk opgestaan!

